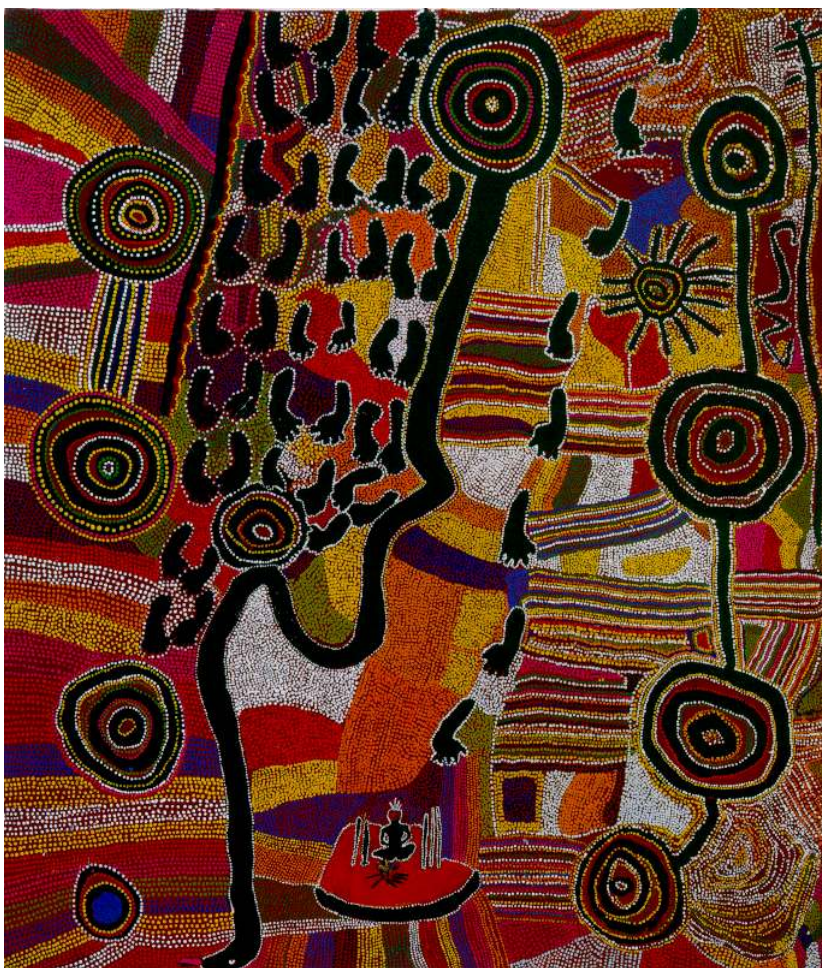

Zapisi iz Australije

u PIPREMI

Z. Spasić

B L A N K

SADRŽAJ

1	Aerodrom – prvi utisci	5
2	Nortbridž.....	7
3	Emergency Accommodation).....	11
4	Veliki Petak	16
5	Berbernica	18
	<i>Crna Hronika Ukradene generacije</i>	<i>19</i>
6	Multikulturalizam	20
7	Skok do Indije	25
8	Na domak južnih mora.....	28
9	Ribarenje, Green Head	41
10	Grad, običan.....	48
11	Svakodnevia.....	55
12	Port Hedland.....	67
13	Plima i Oseka	71
14	Marble Bar	76
15	Obala.....	79

Napomena autora

Ovaj spis sadrži neke zapise iz devedesetih godina prošlog veka, rani radovi sa putovanja po tom južnom kontinentu, Australiji. Bez nekog posebnog reda, manje više.

Momenti i utisci po sećanju ili iz korespodencije. Onda su se još pisala pisma i pravile slike kamerama dobrog kvaliteta. Informacija se slala peške, poštom, nikome ili bilo kome, da se vidi ili ne vidi.

Neka manje popravke urađene tokom ove sadašnje pripreme. dobar deo tekstova nije otkucan niti ubačen zbog masivne crne rupe i nedostatka humora. Lična cenzura. Jer na početku ove avanture po južnoj hemisferi još sam imao državu i državljanstvo, sve je moglo da bude u boji.

Ali posle velike ševe, pa povratka u srednji vek pa na krst pa kolaboraciju sa okupatorom...
...ne mislim da je vredno mazati neke istinite crno-bele priče. Svima ih je pun K...aiš.
Ajde samo one lepše priče. Šarene.

Da. Zanimljiv kontrast.

Devedesete su u Australiji bile najboje godine u svakom pogledu za taj kontinent.

Devedesete su u Jugoslaviji a kasnije u Srbiji bile nikad gore od početka vremena.

Posle kiše dolazi... suša?

Ups! Ne, ne, sunce...

Izbor je sveden na neke momente malo drugačije od svakodnevice. Dobar deo tekstova i priča iz lokala sa hiljadama sitnih detalja koji čine život, nije urađen, potrebno je dosta pisanja i rada pa....ostali su zakopan u velikim kutijama sa poštom sve dok ih jednog dana mladunci ne izbace na ulicu sa rečima: Ma baci te stare kutije sa nekim artijama.....

Rien d'special!

PS

Upozoravam na vreme na moj sarkazam...

1 Aerodrom – prvi utisci

Na ovaj ozloglašeni kontinent sleteli smo malo posle ponoći. 8 Avgusta 1987 godine. Ne sa namerom da ih okupiramo. Pa da se kaže kako ih kopiramo.

Niko njih ne može iskopirati.....veruj mi na reči. Unikati!

Skromna aerodromska zgrada, podovi zastrti ukusno izabranim tepisima, bez gužve, sve okolo je toplo i meko, bez one tako poznate svetske atmosfere ludaka koju nikakda nisam voleo. Lep aerodrom, vidi se da su ga osmislili Evropljani. Ko nezna pomislio bi, u, ala je dobar početak.

Prošli smo brzo i jednostavno kontrolu, izadjosmo ispred zgrade. Majka odahnu. Nije joj prijao avion, staračka paranoja predpostavljam, naučiću i o tome mnogo decenija kasnije. Izlazimo napolje, i onda.....moj nos, neizostavan, nepogrešiv, instiktivno onjuši atmosferu...i...

Miris zla, smrt, mrak, mrtve duše svuda naokolo, lelujaju po toplom vazduhu.

Nisam vidovit, ne. Ali te vibracije proteklih stoleća se ne mogu sakriti od đavola.

Znači, mnogo zla je počinjeno u ovom prostoru. Nos me ne vara, znam.

Duboko udahnem.

Napolju, koliko se pogled pruža, mrak. Na sve strane. Samo što ne ujeta. Oseća se težina, teška slutnja, vidi se da nije u pitanju trenutno raspoloženje ili nedostatak sunca. Ne. To je onaj mrak koji vlada samo na tri terena na planeti. Pogodi koja tri mesta, aha!?

Gori od onog mrklog mraka na onom pustom jdranskom ostrvu u noći bez greke, neke tamo godine.

Ćutimo minut dva.

Zvuk te tišine je jak, oseća se još uvek, rekao bih na celom tom prostoru iznad kontinenta.

Hm.

Nešto nije u redu. Onjušim prostor, opet. Da. Sve je prazno, koristim priliku da pretražim atmosferu i napravim mentalnu sliku o naseljenicima.

Ružni i grbavi likovi rasuti po pustari, puni zlih namera, skupina nekog življa raznovrsnog oblića ali ni jednog čoveka okolo. Sve te figure spremne da prevare, da opljačkaju, da ubiju. Čuju se krici žena i mladunčadi koje muče i zlostavljaju na načine koje ni

Heronimus Bush ne bi mogao da opiše.

Zemlja šansi za lopove i ubice, utočište domaćih izdajnika i pobegulja od zakona. Mora da se sve najgore skupilo ovde, kaže mi Grgur.....

Podeseti me na Spinozu i njegovo: dobrodošli u zemlju *moćnosti*; ali, niko ga nije ozbiljno shvatio.

Naš rodjak, sin moje majke, inače moj brat, po ocu i majci, to mi nikad neće biti jasno zašto, nas pokupi svojim ogromnim Holdenom.

Jezdimo kroz noć kao tane, kroz gust mrak, jedva, svetla nema okolo, samo senke likvidiranih Aboridžina leluju okolo.

Vozimo i vozimo, nije daleko ali mrak je tako gust da osećamo njegov otpor. Ljigavi otpor. Valjda osećaju da mi donosimo svetlost a to.....ovde nije dozvoljeno. Ovo je laki kantri, samo zlo i naopako je gratis klatis.

Uskoro smo kući. Kuća usred neke pustare na periferiji, okolo drveće, srećom, mrak. Eto. Doveo sam majku kod sina joj, onog drugog. Uvek joj je bilo teško što je nekada davno napustio kuću.

Njegova priča me uvek i neizbežno potseća na onu pesmu Arsena Dedića, Moj Brate. A nije imala razloga da se oseća krivom, uopšte. Samo, majkama to saznanje ne pomaže, zar ne?

Par nedelja kasnije sam se preselio u grad.

2 Nortbridž

Ma daj! Mislim....kako ovako nešto postoji na svetu. Mislim....misim...
Nije lako zamisliti to ali evo, ima ga na pretek. Gde su ih samo pokupili.
Ne mislim da preterujem ali ovo ovde nije bilo ni kao 50ih u našoj deželi. Zašto, ne bi mi verovali. , neka. Možda je to samo moje mišljenje, mašta!

Malo po malo počinjem da razaznajem likove.

Veći deo populacije su neki unikatni humanoidi, deportovani ovde, ili silom ili milom, sve jedno, ali svi oni misle da su živi. Hm!

Neverovatno!

Ajde za trenutak da ih krstimo “tihi zombii”, skraćeno (TZ).

To treba videti. To nisu samo oni TZ deportovani iz Engleske, to su TZ iz raznih laki kantris.

Kako je to moguće da samo taj nekvalitetan sloj se navuče na ovu pustoš?

Ali i to sam brzo ustanovio. Zec leži u genetici. Svi ti TZ-s su bez...mozga. Tako se rodili, neverovatno!

E, TZ iz ne-engleskih teritorija su blage naravi, ne-profitabilni, ma che paese, kalimera, dapaće!

TZ iz engleske su naopaki i agresivni, njih vlast koristi da teraju blage TZ da rade.

Možda mogu neko vreme da živim među njima, proučavam ih i eventualno pokušam da dopunim Darvinovu teoriju o evoluciji majmunoida.

Moj rođak nije mogao da me uputi gde da ih potražim. On je truleo samo 20 godina u ovoj TZ zoni, nema vremena za gledanje...to se ne radi ovde.

Jesam li pomenuo vreme??

Vreme?

O, zar su i to već izmislili?

Bez šale, jedan dan se otisnem u nepoznato i.... evo me u gradu.

O!

Ovo je već nešto.

Takav kalejdoskop kultura i bića iz priča 1001 noći, prava poslastica.

Isuse, majko mila! Pod hitno moram u tihi zonu.

Uzeće neko vreme da se priviknem na ta ružna stvorenja. kao ono u “star wars”.

Potvrđujem moju nameru. Pod hitno tražim zonu sa tihim zombijima, (TZ).

I za čudo, pet minuta dalje, gle!

James street!

O, amigo!

Vidi, Sheherezada, pa Moda, pa grk Kosta, talijani i čuveni Capucino Bar, Bar Italia, Fishy Afair, Gelare, Uncle Tony, Mama Maria, Torre, Restore, Sport Kafe, Papa Padrino Pizzeria, Madera, Mafia Snooker, Don Karleone, Major Music, Skoljke, čak i školska zgrada, milion sitnih, malih radnjica i kafanica za ljude.

Ni jedan ozi. O kako je to lepo!

Super. Sve oni iz naše Mediteranske regije deportovani TZ. Mekani i blagi. Vidi se da nisu agresivni, samo ih koriste za rad.

Lunjam okolo, ispijam kafe tu i tamo.

Čitava zona se zove “*Northbridge*”. Glupo prevedeno, severni most. Neki lepi, od cigle sazidan vijadukt most preko pruge. Izuzetno lepo zdanje. Zove se “*Horse Shue Bridge*”, Konjska potkovica most, zaista je u obliku potkovice.

Neko mi šapnu, i to će da sruše uskoro, ozisi ne vole starine.

Sa one strane pruge je siti, centralni deo grda, centar, biznis centar, tu su locirane sve one velike internacionalne kompanije koje eksploatišu ovaj kontinent. Minerali, nafta i gas. Plus banke, da čuvaju svu tu lovu, gde ćeš grad bez njih. Tu svi mi pametni i bogati i rođeni kod kuće (a ne ovde) radimo i nosimo glavni šnjur. Lokalni živalj tamo se ne zapošljava. Osim za čišćenje.

Sa ove strane je taj Northbridge; u suštini, nekoliko ulica i blokova pravougaono formiranih. Roe, Džejms, Francis, Aberdin, Nju Kastl, Brizbejn ulice, istok-zapad; Ficdžerald, Lejk, Viliam, Bofort ulice sever – jug. Ima još okolo ali ovo je srce celog ovog grada. Ima dušu. Kad su ljudi u pitanju.

Najviše Talijani, Grci, malo Jugovića, još one razne manjine iz Sredozemlja. Po neki žuti su već tu, uglavnom Vijetnamci. Oni što su ih ozisi doterali ovde da rade, kada su 70-ih kada su bombardovali i spaljivali Vijetnam s Amerikanci.

Ceo ovaj kraj je do pre 80 godina bio močvara. Zato su tu i naseljavali te jadne i “prevarene” duše. Da iscede i kultivšu teren,. Ulice užasa, prostitucije, kupleraji u limenkama, kasnije, da ne kvarimo ugođaj. Sve se menja. Onda će da nasade banke i hotele a siću će da rasele daleko, daleko izvan grada, na svež vazduh, da!

L kapital, m’sje!

Krećem da ispitam te neke već napravljene nove zgradurine, hmmm!?

Kad, i nije sve baš tako crno.

Gle!?

Biblioteka

Neverovatno! Imaju biblioteku!

Malo uz brdo, preko Vilijam ulice, do starinske zgrade Muzeja, Biblioteka “Aleksandar”.

Državna, referencna biblioteka.

Oooo, kakav raj!

Počinje da mi se vrti u glavi. Biblioteka! Ali kakva!

Nema šta nema. Od kafića u prizemlju pa do 5 sprata, knjige, knjige, knjige!

Beletristika, nauka i tehnika, istorija, geografija, biologija i sve ostale prirodne nauke, film, socijalne nauke, kulture, atlas i karte, novi i oni pre hiljade godina, novine i časopisi iz celog sveta, stare slike a onda....muzika!!!

Ploče i trake sve žive i nežive muzike, od klasike pa do poslednjih hitova. A onda police sa notama....mislim.....šta da kažem!??

Mogu satima da nabrajam detalje i detalje.

Da ne pominjem uredne i lepo dizajnirane stočiće i stolove za sve i svakoga, sa pogledom na grad, fotelje i trosede gde možeš mirno da odremaš a da ti niko reč pri tome ne kaže. Eventualno, žena će da te pokrije ćebencetom ako je air-kon prejak, jel.

Vidim da sam spašen zla.

Ima mesto i za mene u ovom gradu! Tu ću provesti dosta vremena u danima koji dolaze. U to vreme nije ni bilo mnogo posetioca. Malo. Uglavnom mi, stranci, lokalci još nisu vični čitanju i pisanju. Kasnijih godina su žuti počeli da pristižu, uu, nice, tanke, vitke i lagane kao pero, koža kao puter a kosa duga, crna, glatka za mršenje i sa očima strmin kao Zakićeva ulica.

Muzej

Muzej nije bio kao oni u Londonu i Parizu i bla, bla, bla. Skroman, relativno. Tri velike, masivne, teške i prelepe zgrade su originalni muzej plus bivši zatvor. Napravljene baš kako muzej i treba da izgleda. Sjajna arhitektura. Nije se štedelo, pravili je crnci, jel, džabe. Debeli masivni zidovi, ogromni prozori i vrata od masivnog drveta, popularna džara, podovi, police, svodovi, lukovi neznam koliko da idem dalje. Sadržaj, sve i svašta, na mnogo spratova.

Sve i svašta zastupljeno; flora, fauna, tice, gmizavci, ribe, insekti, leptiti, veliki i mali sisari, orudja i alatke, istorijat razvoja u kompletu, rude i drago kamenje, kosmos, medicina, spisateljstvo, odeća, transport, umetnost, duga priča, otom, potom.

Takodjer kafić, lepi sendviči, uvek stoji gitara, moš se svirat, super mesto za mene.

Kasnije, često sam pauzu za ručak provodio tu. 5 minuta of kancelarije, samo preko pruge.

U prizemlju super prodavnicu suvenira i knjiga iz o prirodi, tu smo se godinama snabdevali rekvizitima i učilima o dinosaurusima.

Preko puta Frensis ulice je veliki školski centar, uglavnom art i kultura. Slikarstvo, vajarstvo, tkanine, printing, fotografija, tkanje, razne radinosti, veliki izbor. Tu smo se družili zahvaljujući Gagi koja konačno radi ono što voli. Sjajne godine smo tu proveli. Mladi, još ne iskvareni stranci... svaki dan je lep.

Upozoravam na vreme na moj sarkazam...

Danima mogu da pričam o ovom kraju.

I na kraju, Nacionalna Galerija, odmah preko puta Muzeja. Stalne postavke, gostujuće postavke, iz celog sveta, privremene, opet, priča za sebe.

Te tri institucije su svetlo ovog grada.

Popularni naziv tog platoa je Kulturni Centar. Na otvorenom terenu između njih su često neka dešavanja, cirkusi, priredbe, svirači, Fringe, akrobatika, kako kad. Nadam se da će preživeti sledeću generaciju zombija. Nisam siguran.

Sećanje iz budućnosti

Englezi. Ostavimo onu njihovu "drugu" stranu, ali sve što je ovde vredno, uređeno, lepo, praktično je ono što su oni sagradili ili napravili prvih 100 godina. Ovaj lokalni naraštaj koji je polako počeo da se izvlači iz rupa početkom novog stoleća baš su kako sam ih i opisao. Totalni promašaj. Prirodna selekcije ovde nije nikada ni započela. Početna masa je bio najgori materijal moguć. Najbezzvrednije i kvarno meso poslato je ovde.

U nekoj godini pojavljuje se stvorenje, Lisa d Liza, lik koji će sa još nekoliko mafijaša zgrabiti last u gradu, požudno i suludo kako se samo još Neron može pohvaliti. Uz njenu pomoć, ceo ovaj kulturni kutak se demolira, pregradjuje, zatvara, izoluje, narod rasteruje, zabrane na svakom koraku, ruši se deo muzeja. Jedno stanje bolesnog uma koje se samo može porediti sa onim poznatim likovima iz romana "Let iznad kukavičjeg gnezda".

3 Emergency Accommodation

U Barak ulici, baš preko puta *Railway* hotela nalazi se Vijetnamska pekara. Nešto pre 7 sati ujutru svratim u tu pekaru da kupim one ukusne kifle sa pekmezom. Ti Vijetnamci su jedini ovde što prave neka lepa peciva i podnošljiv hleb. Ponekad svratim tu pre nego uhvatim voz za Madington, gde sam dobio prvi posao. Krenem, kad, nekoliko metara niz ulicu sedi stari Meks. Do još nekog svog „braleta“.

Iznenadio sam se ovako, na brzinu. Oklevam, dali da mu se javim ili ne. Čekam da vidim dali će podići glavu.

Podigao je.

Za trenutak me nije prepoznao a onda je skontao ko sam kad sam se nasmejao. Bio je neobrijan, za duže, izgledao je iznuren, verovatno je opet pio.

Kada me je prepoznao pokušao je da se nasmeje, bez zuba, dobaci: kako je?

Ja kažem da sam dobro i da ću jednom navratiti do „*emergency accommodation*“ da ga posetim.

Izmenjali smo par reči. Vidim da je bio baš za priču ali nisam smeo da se upustim jer bih propustio voz.

U to prazno i tiho jutro podsetim se onih prvih dana, navaikavanje na prevoz, traženja posla, smeštaj, sve ostalo uz to. I one zadnje misli da se tako nešto može svakome dogoditi.

Meksa sam sreo na mom nepredvidivom i neobičnom počeku u ovom gradu. Kod rodjaka sam bio tri ili četiri nedelje, ubi bože dosade.

Jedne večeri, dok sam se ludo zabavljao uz TV, odlučim da se prebacim u grad. Našao sam *Railway* hotel, 50\$ nedeljno, super. U samom centru. Kod rodjaka je bilo zaista „ludo“ zezanje, atmosfera stare napete žice, tišina u prirodi ali ono najteže je lokacija.....iza poznatih granica civilizacije. Gradski prevoz dolazi jednom dnevno, ajde, dvaput, sat do grada, sata nazad. Bjež! Ja sam navikao da mi je radno mesto preko puta kuće a oko mene gužva.

26 Sep 1987, Subota, kiša je padala, prohladno. Stignem u grad „iz daleka“ uzgred, i da vidim za neki posao, u Lord ulici, 9 sati, rashladio sam se dobro na vetru. Ovde uvek duva. Posle „uspešno“ obavljenog razgovora i jednog promašenog autobusa, spustim se u centar (*city*) na kafu, da se zgrejem.

Prodje podne, ajde u hotel da se smestim.

Ispade da treba da platim unapred. Banke ne rade za vikend a ja samo još nekoliko \$ u džepu.

Ajajajajaaaa, Paloma!

Ne vraća mi se opet u daleke krajeve na ivici grada, tamo daleko.....

Kaže mi tip, pa imaš tu i tu jeftin smeštaj, dva ili tri dolara za noć. Probaj tamo.

Dva dolara za noć? Pa to može da bude dobra prilika. U to vreme 50\$ je bila kinta. Sve jeftino, vrlo.

Odlazim u Kensington ulicu, Istočni Pert, nedaleko od centra, peške 5 minuta.

Stignem tamo u 15.30, tako mi rekao tip, nisam pitao zašto. Na kapiji piše otvara se u 16h. Hm?

Ne sećam se, možda je bilo u 18h, sve jedno, otvoriće se već.

Stignem....

Jednostavna prizemna zgrada, ne liči na motel ili slično. Napred dvorište ogradjeno, ima kapiju, kapija zaključana. ograde, na toj terasi sedi već jedan lik, raskomočen, sluša radio. Ispred, na ulici, parkiran auto.....škoda!? Ajd sad!

U 4 otvoriše kapiju, udjem, sednem na terasu, pušim. Malo kasnije nailaze još dva momka pa još jedan. Pa onda Džoe. Omanji rastom, braon, sa raščupanom kosom, isti Džimi Hendriks. I on svira gitaru i peva po ulicama. To kasnije saznajem.

Mene hvata neka nelagodnost, hm, osećaj da sam na pogrešnom mestu. Nemam kud.

„Uboga lica“ odlaze pozadi pa se vraćaju....

U neko vreme naidje jedan lik koji je izgledao kao i mi „normalni“ ljudi. Ispostavi se da je Makedonac. Blagoje. Puši i on, malo smo popričali, kaže da nije strašno, može se. On je tu već neko vreme.

Malo kasnije pojavi se jedan stariji čovek, oko 65 godina, oslanja se pri hodu na onaj ortopedski ram. Nije nešto u redu sa nogama.

Lice grubo, kvrgavo, baburast i mesnat nos, nekada je imao plavu kosu, izraz prezira, nezainteresovan prazan pogled, najčešće gleda u tlo. Na sebi žućkasto-braon sako, sive pantalone, veoma staro, očito iz onih institucija dobrovoljnih priloga.

Teško se kreće, po malo, pa stane, kao da nešto prevrće jezikom po ustima, traži. Sedne dve stolice do mene.

Još dolaze razni likovi, sve čudniji, sve više i više, sve moguće vrste i rase.

Ja već živ nisam. Neće valjda da me pojedu! A tako izgledaju.

Ekipa, poslednja, ono, to nisam u životu nikada ni video niti sreo.

Pitam se, pa gde su im tolike sobe da smeste toliki svet?

Onda, stiže i Veliki Džek. Krupan, visok, debeo momak, samo se smeška i grebe za cigare.

Tada su bile vrlo jeftine, srećom.

Čekamo svi, čarlijanje, oni se uglavnom poznaju.

Neko me pita: odakle sam.

Ja standardno odgovaram, iz Evrope.

- A mogu li znati iz kog dela Evrope, pita stari.

- Iz Jugoslavije.

- Pa vidim ja da mi vi ličite na tako nekoga.

- Jeste, kažem, a i vi ste.

- Da, samo ja sam odavno došao.

Osećam da bi voleo da nije nikada došao.

Tako, pomalo izmenjamo po neku rečenicu, pušimo i čekamo.

Oko 6 sati pojavljuje se „recepcionista“ i masa počinje polako da se kreće tamo pozadi zgrade, ka ulazu.

A pozadi, istina je sve crnja i crnja. Mislim, za mene, neupućenog iz „Juge“ dembelije.

Na vratima, koja su ujedno i vrata od kujne, prozivka.

Sve me više obliva znoj a pogled na kujnu me definitivno ledi.

Na kraju prozivke kada su svi oni, koji su i juče **bili tu**, ušli, ostadosmo samo nas dvojica.

Novajlije.

Klerk, inače neki simpatičan melez, kaže da ima mesta i da podjemo do njega u kancelariju.

Idemo hodnikom, levo i desno su sobe, sa po 4 do 6 kreveta. „Sobe“ su bez vrata a pregradni „zidovi“ su paravan koji ne doseže ni do plafona niti do poda.

Moji ideali o „smeštaju“ se ruše, komad po komad.

Po krevetima već leže razna tela, zgužvana, iskrivljena, stara, mlada, raznih boja, najčešće siva.

Usput srećemo starca sa vrlo dugom belom kosom. Aborodžin, 80 godina. Senka koja se kreće.

U kancelariji se dele čaršavi, plaća se, 3\$ za noć, hrana uključena. Mislim, što se nadje u toj čajnoj kuhinji, čaj, puter, hleb, neka strugotina, šta znam.

Već sam rešen da zбриšem. Pitam, dali imaju sobu sa jednim krevetom. Znam već da nemaju ali pitam to po inerciji, očekivanju. Idiotsko pitanje, naravno.

Nema. Čovek me pita, hoću li ili neću da ostanem.

Sednem da razmislim. Kaže mi da moram biti brz jer svaki čas može neko da naidje, onda....a ima samo par slobdних mesta.

Zatečen sam. Spavao sam ja svuda, ali ovaj tužni svet??

Nisam to video ni u Indiji, ni u Pakistanu nigde.

Čovek mi je ljubazno objasnio kako oni funkcionišu.

Ovo je smeštaj za hitne slučajeve. Pravilo je, „ko prvi devojci, njemu devojka“. Ko dodje na vreme, dobija krevet, ako ima, samo za tu noć. Na listi si za sutradan, ali ako se ne pojaviš u 6 sati, neko drugi će uzeti tvoje mesto.

Vrata se zatvarju uveče u 7 i nema više izlaska van. Otvaraju se ujutru u 7 na 10 minuta, možeš da biraš, ideš van ili ostaneš unutra. Nema povratka do 4 popodne.

Drgim rečima, ovo nije hotel, samo prenočište.

Čuje se pesma, „*Don't worry, be happy*“

I tu sam pao na ispitu. Čim sam platio za moj krevet, kažem mu: Ja idem sada malo u grad. Vidimo se kasnije. No, no, no.

Napolju hladno, subota, nedelja, banke ne rade, a mislim da je i ponedeljak bio praznik, nešto sam zabrljao sa datumima.

Kažem, ostajem.

Dobijam ležaj u sobi F4, soba sa 4 kreveta. U sobi već leži neki momak koji je na kraju svojih iskustava.

I jedan starac. Taj stari stalno spava ali je uvek budan. Ponekad se okrene na pola, pridigne i nešto mi kaže. Posle ukapiram da mi kaže da ga pozovem kad počne večera.

Ima i večera?

Legnem na krevet i dremam. Tako treba preležati do jutra. Ko? Ja. Pa to je strava.

Nisam ni pomišljao da odem u kujnu ili TV salu. Sa tim svetom....Činili su mi se opasnim, treba paziti ledja. Vidi se da su „opasni“. Barem po izgledu.

Kako izgled vara naučiti vrlo brzo.

Nešto kasnije udje Veliki Džek za cigaretu. kasnije, još po neki od njih, pakla je brzo otišla.

Onda je došao Meks. Onaj stari sa oštećenom nogom, Jugović. Upznamo se. Malo smo pričali. Ponudi me da odemo na čaj u kuhinju. *Not bad, not bad*, priča. Nisam ukapirao šta tu ima dobro, valjda navika samo-ohrabrenja. Sedeli smo u kuhni od 7 do deset i pričali. Gosti idu tamo amo, uspevam da sagledam skoro sve stanovnike ovog malog „raja“. Malo se opustim. Vidim, ne ujedaju. Ispade kasnije da sam ja njima bio najopasniji lik koga su sreli ovde. Majn got! Ko? Ja opasan?

Ispričam Meksu moju kratku priču, isuviše obična.

On mi ukratko kaže njegovu, vidim da je obimna, teška, veći deo i ne pominje, sramota ga. Došao trbuhom za kruhom nekih 60-ih, radio sve i svašta dok nije nastrado sa nogom, tamo negde u bespuću. Onda traži odštetu, to traje decenijama, zna se kako se to radi na zapadu. Ako nisi pametan ili bogat da nadješ pravog advokata....samo umri i ne davi okolinu.

Tu se neizbežno upliće piće, možda kocka, sve „bolje i bolje“. Šta je rekao, šta sam pročitao izmedju redova, da nikome to ne poželíš.

Drugi dan popodne sedim malo duže sa Blagojem. Njegova priča je dosta bolja ali bez budućnosti, rekao bih.

Blagoje je pao na isti trik kao i Meks. Zemlja dembelija čeka na vas!

Vrlo staložen i priseban momak, prijatan, učtiv, možda 35 godina star.

Radio je u rudniku kao i većina onih bez diplome, zaradio je lepe pare, posao u bušu se vrlo dobro plaća.

Ko hoće kuću da kupi, tamo 3, 4 godine, *voila!*

Ne sećam se dali je bio ženjen ili ne, sve jedno. Ono što ga je dovelo u ovaj smeštaj je....kocka.

Navadio se na konjske trke. Po nekad i Kasino.

Njegova nedelja je ovakva: u petak primi socijalu, plati prenoćište za 7 dana, uveče pravo na hipodrom,

I sutra sve ispočetka. Čeka se sledeći petak.

Pokušavao je svašta. Koja je to sila, kocka!

Sutra ujutru sam odlučio da ostanem još jedan dan. Onaj prvi utisak, „kuća užasa“ je nestao već sinoć.

Skitao celi dan po gradu. Prvo po biblioteci „*Akesandar*“, to im je već institucija br.1, pa u muzej. Sve sam pregledao po tom mom omiljanom kraju. Jedini kvart gde ima neke Evropske atmosfere, karaktera, likova, humanoida koji liče na ljude, masa Italijanskih kafića i restorana, Grčkih takodjer. Taj deo se zove, *Northbridge*. Do pre 30 godina močvare, manje više. Onda su počeli da popunjavaju taj deo jer je u centru grada. Ko se tu naseljavao? Sitni doseljenici iz Mediterana i okoline. Naj-jeftiniji sloj. Srećom.

Vratim se u „raj“ u 4, heeejjj.....!

Pa ja sam kod kuće. Pa svi me znaju i pozdravljaju i družimo se i nemam reči. Kao deca su. Neverovatno.

Vidim sada da sam ja taj najopasniji lik, đavo sa strogim pogledom, najstariji takodjer, osim tih par staraca, i da svi u mene gledaju i paze da me ne uvrede.

Možda zvuči truba ali priznajem da sam se vezao malo za taj svet. Imaju mane i traume, zato su i tu ali, nema onih potonjih misli i licemerja koje mogu da namirišem na kilometar medj onim „kultivisanim“ svetom sa kojim radim godinama po uredima u glavnoj ulici.

Valjda kao ona izreka: dva dobra ne idu zajedno.

Kasnije sam neke od njih vidjao u gradu za vreme ručka, Veliki Džek, Džo, Meks, još par njih.

Onda su nestali sa scene posle neku godinu.

Ispašće kasnije da sam se ja najduže zadržao u toj lepoj i jednostavnoj čaršiji.
Ko bi reka!

7 Skok do Indije

Moj prvi poslovni trip je bio, Indija. Kao da me sudbina tera tamo, opet i opet. Klijent, Indijska državna željeznica. Dizajnirali smo neke velike pumpe za njih. Šta rade, hoće da transportuju ugalj od A do B. Trasa je obično pored pruge, zbog održavanja. Ugalj je još uvek popularno gorivo kod njih, još uvek je popularno gorivo. Toni, moj direktor i vlasnik firme, ne voli da leti....jel, evo mene ko kec na desetku. Prilika da odem u “stari kraj” opet, ovaj put malo komformnije.

Prvo Madras, tu je glavna kancelarija, svečani prijem i demonstracija našeg dela posla, oprema.

Nisam baš očekivao takav susret, bilo mi je baš “prijatno” jer sam došao u mom svakodnevnom ruhu, pantalone i košulja. Lepa košulja, bar nešto. Pa nije mi Toni rekao šta, ko i zašto.

Ali oni su bili oduševljeni mojim “normalnim” stavom i pričom, poslovno i privatno. Prvo, ta engleska užtogljenost nikome ne prija odavno ali biznis je biznis. Mala promena, lek za dušu, evo ga normalan čovek koji ne haje za šminku. Retka prilika da sretnu čoveka koji nije odrastao pod engleskom čizmom i onda može da priča kao biće sa ove planete. Plus iz juge, plus znaju sve o Jugoslaviji. Taj sentiment i doslednost vrednostima politike nesvrstanih i takozvanoj Titovoj Jugoslaviji je još uvek tu na moje prijatno iznenađenje. . Za vreme večere sam im malo pričao o našoj avanturi po Indiji pre desetak godina, to je bio završni hit. Slušali su otvorenih usta. Ne zato što sam ja video nešto što oni već neznaju nego zato što se sve to ne uklapa u ustaljene kliše biznisa.

Iz Madrasa (novo ime Chennai) letimo malim klackavim, dvomotorcem za Bangalore. Tamo je fabrika gde će se pumpe praviti. Ogromna fabrika, potseća na naš 14 Oktobar. Samo je masivnija. Imaju sve pogone i faze proizvodnje; livnica, termička, mašinska obrada, testiranje, zaštita, itd. Naravno, videti radnika u papučama i košulji je obična slika. Zaštita na radum šta je to?

Malo nesređeno, puno ljudi, svako ima svoj delić posla, malo para, male plate ali svi su srećni da imaju posao u toj fabrici. Mase masa nema ni to.

Da izostavim tehničke govorancije.

Bangalor je grad srednje veličine, jedva 4 miliona, možeš ga proći uzduž i popreko za manje od.....8 sati.

Narayanan je moj kolega pri ruci dok sam ovde. Vodi me u hotel sjajan, sav u bojama, ukrasima, cveće, devojke u nacionalnoj odeći, sari i još sarija, tamne, crne kose, kao iz Mahabharate.

Dogovorimo se za večeru.

Soba, sa pogledom na grad mravinjak, svetla, čista, ozračena, pitam se dali da potražim da me premeste u neki jeftiniji hotel Evropa, žao mi da prljam sve ovo, pa došao sam u kratkim pantalonama!

Za večeru....svašta. Da ne davim. Narayanan je tu, raspričasmo se.

Priča mi usput o njihovoj filozofiji, Bagavad Gita, o vedama, o Arđuni, ja klimam glavom iako nemam pojma o čemu je sve to. Ali zanimljivo je, jedan drugačiji pristup svetu i svemu oko nas.

Ujutru, idemo taksijem do fabrike. Fabrika je nekih 20 kilomerara odavde.

Taj deo vremena je najstrašnji deo. Gužva.

Prvih nekoliko minuta, gledam. Kasnije ulazimo u predgrađa. Garantujem da bačena igla nema šanse da padne na tlo. Takva je gomila naroda svuda okolo, levo, desno, napred, nazad da često zatvaram oči. Jer sam ubeđen da evo, zgaziće čuveka, ženu, dete, kravu. Ali ne! Opet i opet i ne i ne. Vozač vozi i trubi i sve okolo je potpuno normalno osim mene.

Da to opišem ovako; recimo, kao kad vučeš štap kroz vodu. I napred i pozadi nema nikakve praznine. E tako oko taksija. Raja se razdvaja i opet spaja, koristi se svaki mikron prostora da se živi.

Sastanci i razgledanje pogona, komentari i razmatranje potencijanih problema su uglavnom elementi za diskusiju. Transport zrnastog materijala nije ni izbliza isto kao transport čiste tečnosti. Oni koji se sećaju profesora Šašića i transport cevima znaju o čemu se radi. Najeb ako sistem zapne i stane.....Jedan problem, na primer, 50 kilometara cevovoda mora da se otvara i čisti...

Ostavimo tehologiju, evo zvoni mobilni.....

Jedno zanimljivo otkriće je hrana. Domaća hrana.

Drugi dan, pita me Narajanan, dali bih mogao da ručam u radničkoj kantini, tu u fabrici. Imaju i to.

Povratak u hotel po toj gužvi, pa opet nazad, mučenje koje treba izbeći.

Da, da, da! Kažem.

Dobrodočeka sam, na njegovu veliku radost.

Radnička menza velika, prostrana, stotine ljudi treba nahraniti, poznato.

Uđemo, sve oči uprte u nas, bolje rečeno, u mene, stranac je ovde retkost. A svi se smeškaju i srećni su, tek onako, jednostavnost.

Stojimo u redu gde i svi, uzimamo klop. Kakvu?

Puno malih tanjirića sa nekim sosovima u svim mogućim bojama. I njihov hleb, bolje rečeno lepinjice, zovu ih, čapati.

I sve to je bez mesa. Samo vegetacija. Vegeterijanizam je uobičajena ishrana ovde. A ukusno je da sam ostao bez reči. Kako i koliko je to ukusnu?

Kažem ovo:

Ovu priču koristim kada želim da naglasim šta je dobra hrana i gde sam sve jeo najukusniju hranu u životu. Osim kujne moje majke, naravno. Samo nekoliko primera. Ovo je jedan od njih.

Da.

Jedne subote, išli smo na pijacu.

Moram da budem malo skromniji u opisima, kako sve ove priče ne bi postale sumnjive, plod mašte.

Veličina i raskoš njihove pijace je ...značajna.

Ceo teren, bar u ovom slučaju, je popločan kamenim pločama, kameni stolovi tu itamo, u više nivoa, jednostavno i vrlo zbijeno. Može čovek lako da se izgubi u toj gužvi.

Imao sam zadatak da probam razna voća za koja nikada nisam ni čuo niti video. Pamtim samo jedno, najbolje, đek voće. Veličine lubenice ali ispunjeno sitnim plodovima oblika osušene smokve. Lepo napakovani unutra kao sardine...sardine...poređenje super, zar ne! Pošto se ukus ne može opisati rečima, idemo dalje.

Opet, negde dalje, oni narod što zarađuje svojim veštinama. Frulaši sa korpom i lepo uglancanom zmijom, trkači, proroci, svirači, prosjaci, čistači ušiju i drugi “lekari”.

U nedelju ujutru pružila mi se prilika da vidim njihovu svadbu.

Odmah posle doručka, čujem muziku od vanka. Izadem, dole niz ulicu stiže svadbena povorka, mora da je bilo 200 duša. Napred, srećni par, obučen i doteran tako da bi im svaka novogodišnja jelka pozavidela. Osim odeće svadbene još preko toga čaršavi, sariji, venci od cveća, lente, ogrlice od neznam čega sve, ipak, mladi su, lako hodaju pod tim teretom.

Vidi se da su srećni, lica im sijaju kao sunce, beli kao sneg zubi, također. Oko njih nekoliko najbližih rođaka pa sledi veliki bend i posle onaj kolorit svatova u svim mogućim duginim bojama.

Ono što je malopre u startu diglo od stola je muzika.

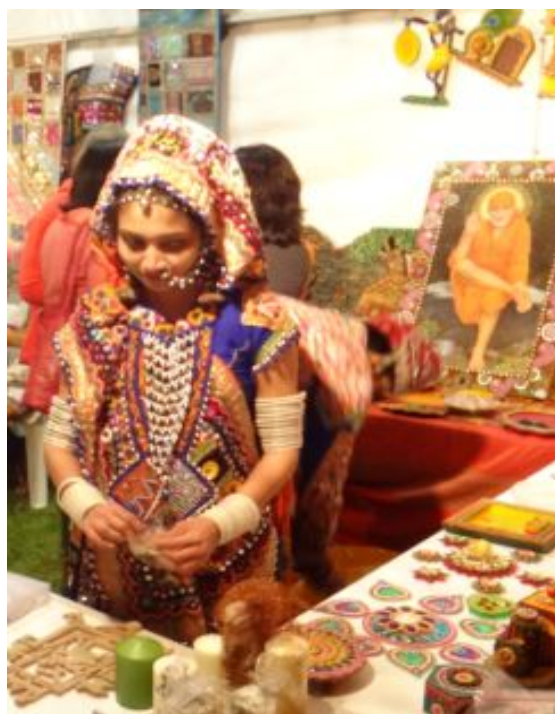
Taj zvuk je opet jedno od retkih iskustava koje pamtim kada je neki neuobičajen zvuk u vazduhu.

Bend ima oko dvadesetak muzičara.

Prednji red duvači, trube i klarineti, par tuba, bas truba, iza njih razne udaraljke i na kraju veliku bubanj; DUM, DUM, DUM! DU-DUM, DUM, DUM, DU-DU, DU-DUM!

Taj odjek ulicom, amo, tamo, na daleko se čuje, akustika je neuobičajena, skoro opipljiva, ona koju mogu da proizvedu samo originalni svirači kada svi zajedno sviraju “istu” stvara. Po malo brljaju, to uopšte ne smeta ni za mrvu! Naprotiv. Taj zvuk kaže; vidi, idu ljudi! Da!

U povratku sam zaradio neki virus u Singapuru, rasturio me 3 dana kod kuće. Se la vie!

8 Na domak južnih mora

Moj prvi poslovni trip bio je bogu iza leđa.

Na vrhu ovog kontinenta ima jedno malo mesto, Nalambaj. Osnovano je, kao i mnoga druga, zbog rudnika aluminijuma. Površinski kop, ništa lakše da se napravi kinta; kasnije o tome. Mislim da je to najdalje što su mogli da mi smeste, da? Oko 2700km vazdušna linija, oko 4500km putem.

Letim do Darvina, onda odatle mala Cesna, još 600km na istok do odredišta. Tada, put od Darvina do Nalambeja još nije bio uređen za putnička vozila.

Zadatak?

Procesna indistrija, puno pumi, desetine pumpi se popravljaju ili menjaju svaki mesec. Kavitacija, živa soda, aktivna korozija projede ih brzo. Pumpe uvoze iz Amerike, TKL, Worthington, većinom, skupo. Ideja je da obezbede pumpe lokalno, rezervne delove također. Sa domaćeg tržišta. Tu mi upadamo u jednačinu.

Toni je stručnjak za hidraulični dizajn pumpi. To je radio u Engleskoj pre nego je došao da se usreći u Australiji. Ponudi se da im mi rešimo taj problem. Da dizajniramo neke bolje pumpu, rezervne delove, organizujemo proizvodnju u Pertu, kraj priče.

Dogovoreno. Moj zadatak je da odem gore i snimim sve što treba.

Super!

Na avion do Darvina, oko 2700km, pravo, skoro 4 sata leta.

Leti se preko kontinenta. Lep sunčani dan, ni daška vetra, ptičice čarlijaju negde dole ispod nas.....u pustari.

Prvo iznenađene doživljavam malo kasnije, pri pogledu na planetu zemlju.

Majn got! Kakvo remek delo!

Braon zemlja, prošarana mnogobrojnim nijansama crvene, braon, crne i žute boje. Figure i likovi, reljefi neodređenih oblika, tačke, linije, krivine...sve to oslikano rukom Prirode!

Ponegde, splet crnih linije što se granaju od matične crne reke, potsećaju na vene. Ima ih puno. To su presušena korita potoka i rečica koje se pojavljuju jednom godišnje u sezoni kiša; jun, juli, avgust.

Jedan fascinantn prizor! Nisam to očekivao ovde uopšte.

Istovremeno, to te potseća na nešto.

Nije teško pogoditi, Aboridžinska platna i slike. Da. Zemlja Aboridžinska. Nepogrešivo. Ko je prethodno video makar jednu njihovu sliku, platno, drvo, koru, kreaciju, bumerang, sve mu je jasno. Ovo je njihova zemlja i oni je tako vide i tako oslikavaju. Taj prizor je utkan u svaku njihovu tvorevinu. Kako oni to vide bez aviona...neznam, ali znam da pravom čoveku nisu potrebna krila da bi poznavao svoj dom.

Da.

Zvrjao sam kroz prozor sve vreme. Izložba slika bez kraja.

Malo kasnije, u daljini vidim dim.

Dim? Nešto gori?

Malo kasnije, vatra. Ne kao klasičan šumski požar. Samo nekoliko linija vatrenog fronta koji se protežu levo i desno u beskraj. Da napomenem da u ova polovina kontinenta nema ni jedno brdo, skoro nijedno. Sve je ravno dokle ti pogled stiže.

Juni mesec je. Početak “zimskog” perioda. Tada aboridžini pale taj kržljavi buš u ovom delu kontinenta, Zapadna Australija. Pustara, suvo, leti visoke temperature. Ako se leti desi požar, a dešava se, obično i ono malo kržljivog drveća, gde ga ima, izgori. I tako, već hiljadama godina, oni u zimskom periodu sagore to nisko rastinje kako bi leti sprečili širenje vatre, ako i kada se desi.

Posle dosta godina su to i belci shvatili pa se sada to redovno praktikuje u naseljenim područjima.

Dva sata kasnije pustinjski predeo zamenjuje neki brdoviti teren. Čudan brdoviti teren. Ne vidi se detalji ali je konfiguracija terena dosta drugačija. Kamen, klanci, valjda, mekana brda, opet stene, ima zelenila, hmmm. To je severni deo Zapadne Australije, Kimberli. Već sam čuo i video slike, kažu da je raj za sebe. Ne onaj zeleni raj ali izuzetno neobičan teren pu čudesa. Kimberli je ogromna teritorija, preko 400000km², ima dosta terena gde ljudska noga još nije kročila. Barem ne turistička.

Konačno, vidim reku!! Reka!?

Reka Ord. Pravo blago za ovaj kraj poznat po voćarstvu i povrtarstvu zahvaljujuci toj reci. Reka je misaona imenica na ovom zapadnom delu kontinenta. Reka? Šta je to?

Voda je retka pojava ovde. Ima par potoka dole na jugu, na ivici Južnog okeana. I ovo ovde, na severu.

Ord je verujem jedina značajna reka ovoj polovini kontinenta. Nisam brojao.

Slećemo u Kananaru. Lep gradić koliko vidim iz aviona, na obali reke, to je nešto. I ovde ima par rudnika ali malo boljih. Znam samo za jedan, Argail, rudnik dijamanta. Pink dijamanti, retkost.

U Darwin sletimo oko 10 sati ujutru. Vrlo toplo. Tropski deo. ooo! U Pertu jakna obavezna, ovde majica je taman. 30

stepeni je. Za ovde, prava milina, svi su srećni.
Leti je 40 do 45C stepeni a može i više.
Prija mi klima, neki drugačiji osećaj imam?? *Ma che?*
Malo čekam, sledeća noga, Cesna do Nalambeja.

Samo nas troje u avionu. Sada letimo preko te, recimo, severne ivice kontinenta. Levo Arafursko more, ispod blede zelenilo i gusto rastinje, nije golo kao dole iznad Simpson pustinje, ili već.

Skoro 3 sata leta, slećemo.

Mali aerodrom, pista i jednostavna aerodromska zgrada. Tipičan set-up za stotine tih rudarskih centara i naselja po celom kontinentu. Razdaljine su takve da svaki drugi putnički transport bi bio besmislen.

Izađem, zapahne me još topliji vazduh. Miris nov, nepoznat meni. Pozitivan i jak. Sine mi; južna mora. Da, to mora da je to! Tako sam zamišljao taj kraj, izgleda da se nisam prevario. Nemam vremena za analize, zovu me da uzmem prtljag. Ključevi od auta, izvolte, dobrodošli u Nalambaj.

Sedam u auto, lepa crvena Toyota, udobno, još miriše na boju, uobičajeno stanje! Ovde je sve je uvek ganc novo, ej! Počinje da me zamara. Pa nisam naviko na nova kola. To sam samo gledao u filmovima.

Do gradića oko 20km. Vozim uskim putem, okolo mlado rastinje, drveće, 3, 4 metra veliko. Kasnije saznajem, to je novi zasad. Kada se površinski kop na nekom delu okonča, obavezno je nasuti rupu nazad i zasaditi mladice. Tako, dokle oko seže, mladice.

Vozim dalje i počinjem da se smejem. Malo, pa još malo, pa još jače.....

Konačno moram da stanem, izađem iz auta i smejem se glasno.

Neznam zašto I šta mi je.

Ovo nisam nikada dožive ni pre, niti posle. Taj neverovatan osećaj sreće, ne mogu da zaboravim.

U vazduhu je, svuda okolo, ta pozitivna energija. Kao da sam opijen.. A ne pijem ni kad sam žedan.

Južna mora osećaj. Sada sam siguran i tačno znam zašto su me ta južna mora oduvek privlačila.

Svakome bih preporučio da ode tamo malo. Na ona ostrva po pacifiku, bilo koje, bilo gde. Gledam pozadi da neko ne nađe pa da se pita šta li je ovome što se smeje na sred puta! Eto.

Stižem u gradić.

Vrlo malo mesto, kažu, oko 2000 žitelja tu egzistira, uglavno vezanih za taj rudnik aluminijuma. Nekoliko ulica, hotel, skola, pošta, policajac, sportski tereni, palme okolo, upravna zgrada.....to je to.

Smeste me u taj nazovi hotel, sasvim zadovoljava, ne patim od liksuza.

Ono što je svuda oko je taj osećaj sreće. Sve odiše mirom i tišinom.

Jedna dodatna delatnost može biti lov krokodila. U močvarama tamo dalje ima dosta krokija, lepa životinja ako znaš da se družiš sa njom... možeš da je nahuškaš na, recimo, taštu ako je sa vama na odmoru?

Lov je kasnije zabranjen. Samo uz dozvolu.

Mislim, lov na krokije, ne na tašte.

Popodne dolazi njihov inženjer, Mark, da idemo do rafinerije gde se boksit tretira i proizvodi alumina (beli prah) koji se onda izvozi tamo gde se traži. Oko 25km od grada je. Usput prolazimo pored rudnika, mesta gde se boksit vadi.

Isti onaj predeo i okolina, polja, polja, polja sadnica.

Pitam ga, koliko dugo je rudnik ovde. Kaže, eksploatacija je počela pre više od 30 godina i očekuju bar još toliko. Nalazišta boksita su ogromna, koncentracija dobra, niko se ne žali.

- A koliko si ti ovde, pitam.

- Ja, samo 14 godina, inače sam iz Perta.

- 14 godina, pa tako dugo, ovde baš nema mnogo toga da se radi. Koliko misliš još da ostaneš?

- Neznam. Niko ne zna šta sutra donosi. Ovde mi je dobro, dok ima posla, tu sam. OK nam je ovde, nema stresa.

- A deca?

- Deca su mala, ovde ima i srednja skola, posle će u Pert na studije. Onda im baš i ne trebamo. Smejemo se.

Njegova priča mi stvara vakum u stomaku. Kasnije, razmišljam.

Zatečen sam. Ne pripremljen za ovakav scenario života.

Već pri dolasku osećam se kao da sam stigao na kraj sveta. Ovo, toliko izolovano mesto od svega što sam pre video i upoznao, pa dali je moguće da neko ovde provede 14 godina? A da pri tome ne umre od samoće.

Vrti ti se u glavi od same pomisli na tu izolovanost od celog sveta.

Došao sam iz jedne živahne sredine gde sam od rođenja bio okružen ljudima i sve je bilo na dohvat ruke.

A u kasnijim razgovorima saznajem da ustvari, niko ko je ovde i ne pomišlja da ode negde na odmor.

Baš ako se mora....

To me tek obara 100%.

Prelistavam moju istoriju u glavi i poredim relativnost opažaja i vremena:

Prvo sam odslužio vojsku, pa sam završio faks, pa se zaposlio, pa sam putovao svud i svagde, išao na more godinama, po istoku, svaki dan je imao neke novine i događanja, ...šarenilo bez kraja.

A za sve to vreme Mark (ili već neko odavde) je svakog dana odlazio na posao, nazad kući, večernje druženje, kraj dana.

U njihovom malom mistu!

Njihov menadžer, Hans, nemac poreklom, ovde je već 22 godine.

Voli da lovi krokije. Ponudio mi je da radim za njih ovde.

U tom moment nisam mogao da zamislim nešto tako. Bilo bi mi isto kao da sam umro.

Godinama kasnije, verujem da bih prihvatio. Sada, naročito!

Mir i tišina, bez sekiracije, jedna velika familija ceo grad, plata do neba, novac nemaš gde da trošiš, postati rokafeler je lako.

Ali moj put je mnogo nervozniji i verujem, da sam ostao tamo, iziritirao bih stanovništvo do korica, rasturio grad, i rudnik bi se ubrzo zatvorio.

Toza, nervoza!

Tužan deo te priče je:

Jednog dana kada ti se radni vek završi, moraš da ideš odavde. Nisi više deo ekipe, ne možeš kupiti kućicu ovde ili sagraditi je, košta bogatstvo. Daleko i zabačeno.

A povratak u grad, u civilizaciju, posle toliko vremena..... Hmmmm!

I to sam imao priliku da osetim.

Posao je bio, kao i uvek, vrlo interesantan. Tri nedelje, sjajno iskustvo, posao koji volim, na terenu, napolju, nije sve u kancelariji, ljudi jednostavni i mirni, prija vrlo.

Sijaset malih i velikih pumpi sam skicirao i preliminarno dimenzionisao.

Vidim da se raduju proceni uštede, mmmm....

Kako rudnik operiše? Jednostavno je.

Zanimljivo je da ceo rudnik, samo rudnik, opslužuje 6 osoba. Plus administracija, par njih.

Jednom mesečno dođu dva lika koji buše rupe po već očišćenom terenu i postavljaju eksploziv. Stotine rupa u koje se zatim uspe neka želatinska masa, eksploziv. Svrha, otkrivanje i rastresivanje novih slojeva boksita.

Desilo se da su baš tih dana bili tu. Sirena, svi se sklanjaju, provere, sekuritrat, sve je spremno da se crveno dugme pritisne.

Iza tog terena, u pozadini ispred šumarka stoji krdo divljih bivola. Uobičajena pojava u Kimberliju. Ima ih stotinjak. Crni kao zift, ogromni kao bizoni, velik krivi rogovi. Žive slobodno u tom delu kontinenta. Umirili se, kao da predosećaju šta sledi. Nije im prvi put. BUUUUMMMMMMMMMMMMMmmmmmmmm.....

Prvo što primetim, celo stado bivola se strese, ko po komandi.

A ceo teren ispred njih je odleteo u vazduh, neki metar ili dva, rekao bih. Uobičajena crvena prašina, izdiže se iznad celog terena i onda nehajno i lagano se sleže na planetu.

Sada na scenu dolazi utovarna lopata i kamion, damper, 50 tona. Utovarivač ga napuni dok trepneš i onda puš pauza. Kamion odvozi rudu do konvejske stanice. I tako ceo dan, 8 sati.

Stanica je betonsko zdanje visoko 7, 8 metara, na vrhu je veliki “levak” u koji damper izruči rudu. Ova prođe kroz krašer pa na konvejer. Konvejer ide nekih 10 kilometara do rafinerije.

Rafinerija je blizu obale i luke za tankere koji prevoze aluminicu.

Kraj.

1 + 1 + 2 mehaničara za održavanje + 2 električara u kontrolnoj sobi, to je 6 osoba za ceo dan.

Privatan rudnik, manjeg je kapaciteta, nije čudo da su svi srećni ovde.

Sve radi ko sat i niko se ne nervira ili jebe upravu ili vlast ili zabada nos u tuđa posla ili, ili....

Sve ima svoje zato, da.

Posle 4 vratim se u grad pa pravo na plažu. Uprkos upozorenju, okupam se na brzaka.

U ovom delu krokodili egzistiraju i u slanoj vodi. Nema kupanja, ukoliko nisi iz Juge.

Krokodili, vieni si!

Tu, na uzvišenom platou je mali bar od trske južnih mora. Sednem da popijem mij kalvados dok buljim u daljinu u onaj Istočni Timor, oko 200km preko vode (u mašti).

Smrkava se, biće noć bez mesečine kaže vrač

Veče je mirno. Obično sedimo u malom baru tog hotela, priče, pivo, ponekad gledamo kako igraju tenis. Neka hvala..

Jedno veče, iznenađenje.

Sedim i pijuckam koktel, do mene dva mlađa momka.

Posle malo vremena jedan me pita odakle sam.

Iz Jugoslavije, naravno, to je bilo onda normalno, ni oni ni ja nismo bili prevrtljive kurve.

Ispade da su obojica Dalmatinci, rade na tom našem brodu koji prevozi teret širom sveta.

Frane i Stipe.

Veseli momci, baš sam se obradovao, naš svet, to nema svaki dan u ovakvom bespuću.

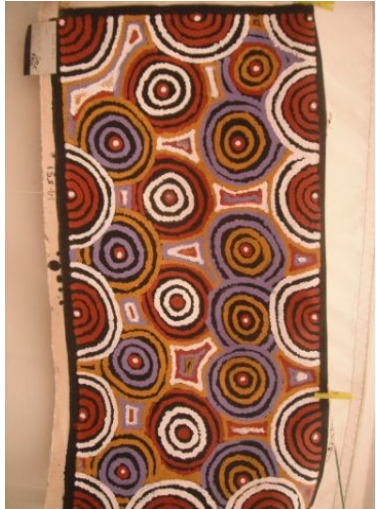
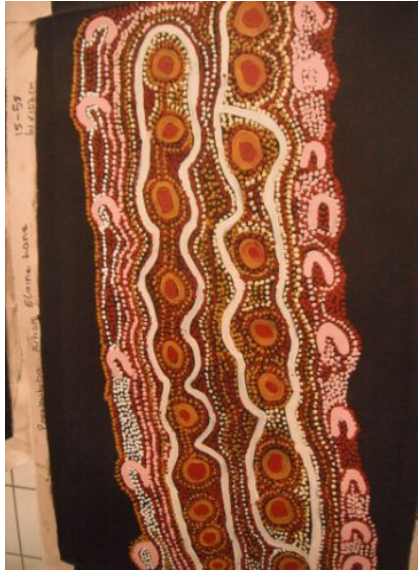
Do kasno smo vodili abrove, kakve su ribe ovde, kakve su naše lepotice, *ju nou* diskusiju.

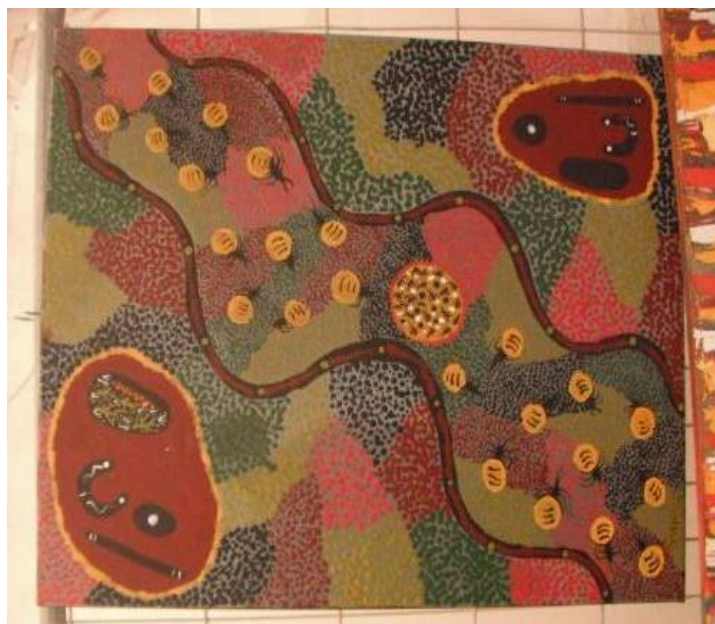
Sutra su odplovili.

Interesantno je kako ti trgovački brodovi rade i kakav je to život ali nemam mesta u ovom spisu za sve tajne ovog sveta.

Jedan vikend odosmo do obližnjeg sela Aboridžina. Ova teritorija, šire, se zove Arnhajm lend. Dosta je naseljena Aboridžinima i civilizacija ih nije mnogo oštetila. Nema pijanaca kao tamo bliže civilizaciji.

Uglavno se bave radinošću, rukotvorine, slikanje, otprilike, to je to.

Mir, jednostavnost i tišina.

Njihove slike skoro uvek podržavaju neku priču iz njihove mitologije ili verovanja ili, ili. Njihovo vreme i prošlost pre dolaska engleza je bilo vreme blagostanja i mira, vreme koje su došljaci zvanično preveli, ***Dreamtime***, prevedimo to za ovu priliku *Vreme Snova*, valjda, neznam kako bih to preveo. Oni sa kojima sam pričao nisu mogli da mi dočaraju taj njihov pojam. Glup sam po nekad.

Uglavnom, to vreme je zaustavljeno i nestalo sa dolaskom engleza. Dali je moglo nešto gore da ih snađe?

Jezik im je vrlo čudan, ima ih na desetine, kao i plemena (većinom pokojnih).

Priče su vrlo simbolične ali imaju neku mistiku koju po malo razumem, na žalost.

Imaju sva ona tvrda slova kao i mi, pa je lako da se *sporazumevamo*,... rukama!

Vrlo stari jezik. Mislim da ima sličnosti sa jezicima po ostriva u Indonezijskom arhipelagu, samo, nije uopšte evoluirao. Zanimljivo?

Jedna mala interpretacija u vezi slike iznad;

Tjukurta Kalpartu nyina kalyunga.

Bukvalan prevod: Vremešna Spirit-zmije sedi pored vode.

Hm. Malo više.

Wiyayuru nyina lingkayuru katjiya tjiitji yarra tupurlyarra. Lingka nyina kankarra.

Wirrupuwalpiya tjiitjilu pamarrpa kalyungka mikutjanampa nintinyinakuva.

Da malo ubacim gramatiku...

U vreme Sna, spirit zmije sedi pored vode. Nevidljiv, zmijolik duh, sedi, dok njihova deca idu da plivaju. Zmija sedi gore. Deca bace kamen u vodu tako da on (spirit) zna da su tu.

Ukratko, priča je o tome da duh zmije čuva vodu i ne voli da se svako tu brčka. Kada neko prvi put dođe na kupanje treba da baci kamen u vodu tako da ih duh upozna.

Neobično jednostavna simbolika a imaju ih puno.

Ali slike su im prva liga. One iz prve lige, naravno. Poslednjih nekoliko godina su im cene otišle...ja više ne mogu da ih kupim.

Dolazak na noselo. oko vode.

Da skratim.

9 Ribarenje, Green Head

Ribolov je popularan u ovim krajevima. Amaterski i komercijalni.

U luci Frimentl ima masa ribarskih brodova, manjih i većih. Tim poslom se uglavnom bave Grci i Italijani.

Posao koji se isplati. Riba je tri puta skuplja od crvenog mesa. Kao da smo na Himalajima a ne na obali! Ako hoćeš svežu ribu moraš sam da je upecaš. U prodavnici je samo smrznuta riba. Da se ne pokvari, prostitucija je opasna. Tu i tamo, može se nabasati na nešto svežije. Dve žute, na primer?

Frimentl

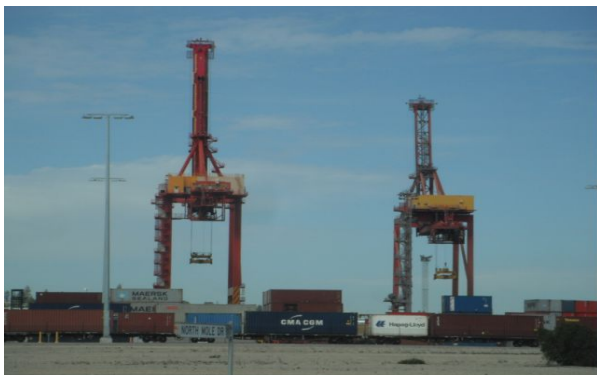
Opština Frimentl je među prvim naseobinama u danima stvaranja Perta. Svrha je luka, tačno na ušću Svon reke u okean. Utvrđenje koje je izgrađeno na jedinoj i ogromnoj steni na obali je služilo i kao zatvor za prve osuđenike a i kao kapija kroz koju se roba unosila u gradić. Tipične lučke gradjevine iz onog veka čine ovaj gradić fascinantnim mizejskim primerkom koji se ne sme propustiti nikako. Stalno visimo tamo vikendom. Mislim, ovih dana često. Tu smo ja i moj sin Mema napravili prvi dokumentarni video o tom biseru. Ta arhitektura je svet za sebe. Turistička atrakcija. Neprestani događaji, vašari, festivali, pijaca, restorani, ulični svirači, galerije, izložbe, brodovi, lučka postrojenja, sve što ti treba za život.

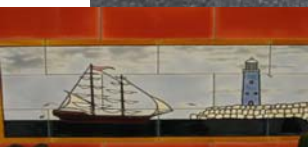
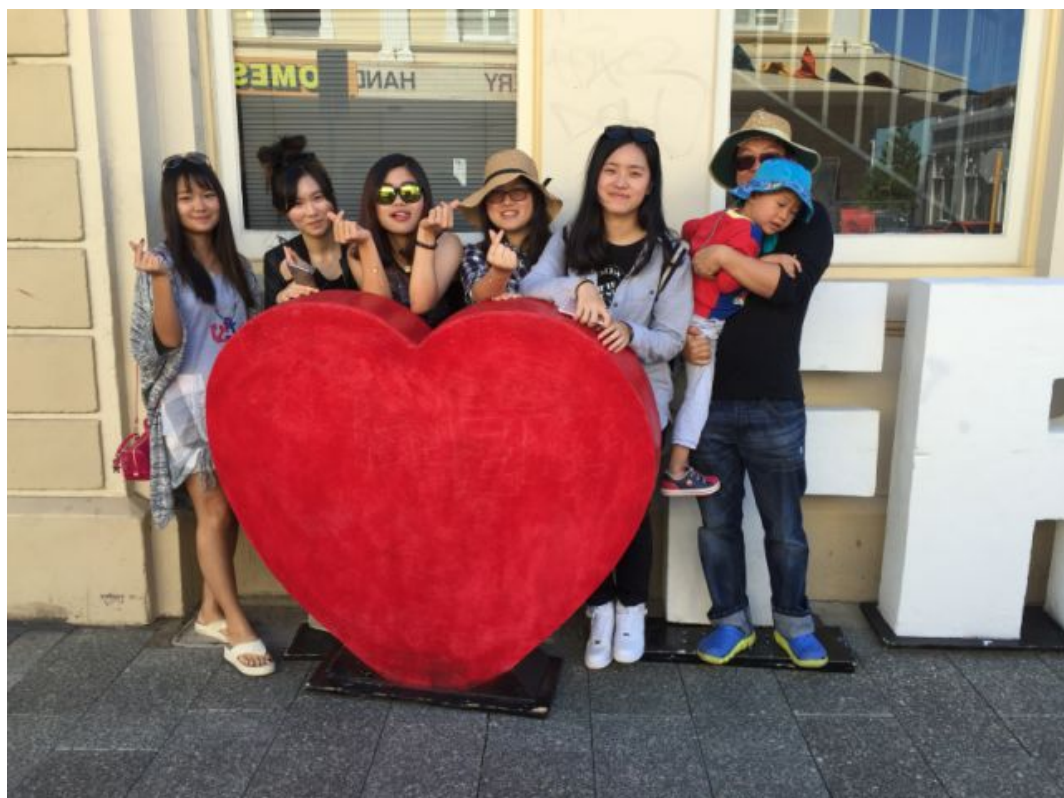
Činjenica da je uglavon nastanjem Italijanima, barem onih ranijih decenija, je doprinela očuvanju ovog starog bisera. U protivnom.....brrr..... Pre najezde turaka i drugih azijata gradić je bukvano bio prepun talijanskih kafića i restorana. Drugi veliki Italijanski klub je takodjer tu, u luci, i tu sam svirao onih ranih godina...*Volare, ooo, Cantare, ooooo!*

Luka za velike teretne brodove je duž suprotne obale reke. Sa ove strane su putnička i druga zanimljiva pristaništa. Ribarski brodići su u staroj luci, ima ih još 4 ili 5, još rade, tipični troleri. Na keju su dva riblji restorana, meka za gladne turiste koji ne razlikuju ribu od ovčetine. Brdo ribe natopljene u zejtin ide kao alva naročito kod kosookih turista. Ma važno je da se krka,

Lepi akvarijumi vade situaciju i brzo zaboravljaš na holesterol.

Ispred tih restorana je lepa uvala, plaža, malo desno galerija, malo nazad pivara, više desno ono utvrđenje, više levo je ona instalacija gde smo trenirali spašavanje iz helikoptera koji pada u more. Rutina neophodna svake 2 godine za one koji rade na nafta gas projektima. Svetionici, meritajm muzej, stari, najbolji na svetu, novi, može da prodje. Priči nikad kraja?

Ribolov.

Jednom prilikom pita Markos mene i Klause, oćemo li jedan vikend na ribarenje sa njim. Hoćemo. Gde?

Neka mala naseobina oko 300km na sever, *Green Head.*, Zelena Glava!

Ništa lepše nego pućina plava!

Markosov otac, grk poreklom, radio to celi radni vek. S oca na sina, i Markos se time bavi, bolje rećeno, bavio. Sada to radi na malo, samo vikendom ili kada mu treba ekstra kinta.

Krenemo jedan petak popodne, lepa voćnja, bez gućve, sijaset malih mesta usput; Jenćip, Lanselin, Mur Reka, Ptićje Gnezdo, Pinakls, eto nas tamo oko 7, joć se nije smraćilo.

Mesto.....pustoć. Nigde nikoga, svi su negde...

Peććane dune, medju njima oko petnaestak kućica od jeftinog materijala, nema nikakve infrastrukture. To je naseobina osnovana kao privremeni smećtaj za ribare. U tom delu okeana je dobro ribariti, ima ribe, ima grebena, pogodni uslovi za taj biznis, imaju malo pristanićte, ne plaća se lećarina, jednom rećju, divljina.

Oko Perta, riba je odavno izlovljena. Uglavnom se ide na sever i na otvoreno more 20-30km ili dalje, duboka voda.

Mrak pade, tama, sedimo u krletki kao u logoru i ogovaramo svet i ribare. Njegov otac je tu proveo mnogo godina. Imao je ozbiljan ribarski brod, 25 metara, sa svom opremom za masovni ribolov.

Tako je i stekao nećto.

Markos sada ima malu barku, aluminijumski ćamac, oko 7 metara, mala kabina za opremu i nućjni smećtaj. Namenski napravljena bez kobilice, ravno dno, kako bi mogao da plovi i lovi oko tih ćiljatih, oćtrih grebena. Grebeni su rasuti dobrim delom duć obale Zapadne Australije.

Krenemo rano ujutru, 5 sati.

Ubacimo mamce i sitnice, cigare obavezno, Vrrrrmmmmmm.....

Voda mirna, jutrom obićno nema talasa. Imamo sreću, oblaćno je. Na ovom delu kontinenta sunćani dan je kazna. UV ubica. Prći i oći i koću. Naravno da se na sve navikneć ali oblaćan dan je retkost koja se ceni.

Dćunka je brza, bać jezdi po glatkoj povrćini k'a tica galeb.

Jezdimo i pućimo, svi. Već 15-20 minuta.

- Kad će da stignemo na lovićte, pitam.

- A, joć pola sata, tamo iza grebena, tamo je riba, u dubokom.

Joć pola sata? Mislio sam da idemo na pecanje....!

Onda, vide se sitne penućave kreće talasa koji se prelamaju preko ćpiceva grebena.

Uobićajen znak da ima neka kamen ispod povrćine.

Markos nalazi prolaz lako, bio je tu mnogo puta, konaćno, eto nas na otvorenom moru.

Eto nas na otvorenom moru...iznenada.

Kakva nagla promena!

Prvo ćto primetimo je boja mora. Okeana.

Crna kao zift. Onaj termin „lepo plavo more“ je ćista besmislica.

Pojmove, more i okean viće ne mećam. To nije isto. Niti slićno.

Druga primedba koja sledi su ogromni talasi. Ne tipični talasi već oni blagi, mekani, dobroćudni, kao brežuljci ali jako veliki. To zovu „*swell*“. Srećom! Lep dan. Da je to talas koji zovu „*wave*“ bilo bi katastrofalno. Tada se obično ne ide u ribarenje jer se obično niko ne vrati otuda.

Odakle da počnem sa „prvim iskustvima“?

Talas prvo.

Posle samo minut od grebena, ulazimo u zonu otvorenog okeana koji nikada nije kao „mirno more“. Uvek ima taj dobroćudni talas, „*swell*“ veći ili manji, kada je vreme dobro. I mi jezdimo punom parom preko njih, s tim, što su danas visoki oko 25 metara, crna brda. Ajaojjjj!

Kada smo u dolini izmedju dva talasa, samo vidimo te crne planine okolo.

Užas je tu! Sada će da nas poklopi, pa to je tako izvesno. Planina ide na nas.

Markos daje gas, sve vreme vozi, recimo, 30km/h. Ne jebe talase.

I tu počinje kaos za nas dvojicu neiskusnih „ribara“.

Kada čamac stigne na vrh talasa, preleti nekoliko metara preko grbe i tresne na vodu, nizbrdo.

Trasssssss!

Zato što nema kobilicu, udarac je katastrofalan. Očekujem da se barka raspadne u param-parčad.

Novo iskustvo. Pošto smo već u panici od potopa, grozničavo se držimo rukama za onu šipku na kabini. Opet i opet i opet. Svaki put grčevito stežemo šipku koja će uskoro da se istopi od stezanja.

I naravno, mišići, posle 10-ak minuta, kolaps.

U jedmo od narednih trassss, šaka se jednostavno otvori i mi na dupe pozadi.

Drž opet, trasss opet, na dupe opet.

Vidimo sada da ćemo da izginemo ni krivi ni dužni. Ostavljamo šipku i tražimo oslonac na podu. A tu ima svašta, konopci, kutije, torbe....

Opet ustajemo, pa opet sve iznova.

Povremeno, sa vrha talasa ugledamo svetionik tamo daleko na kopnu. Veoma daleko.

Psujem u sebi i kunem se da više nikada ne napravim ovakvu glupost.

Zemlju, slatka zemljo!

Takođe, po neki ribarski brod izgvi iz tih crnih planina, na sekundu, dve, pa nestane.

Oooo, pa možda će neko i da nas spase kad potonemo.

Sada vičemo Markosu:

- Ej, uspori, pa izginućemo.

ON nas potpuno ignoriše. Zna. I on je nekada prošao kroz ta vrata, sada uživa da muči novopečene pomorce.

Pazi, on stoji, jedna noga na palubi, druga na ogradi čamca, na to koleno se nalaktio desnom rukom u kojoj drži cigaru, levom rukom drži točak kormila, puši i uživa u pejzažu.

Kaže, pustite tu šipku, stojte bre.

Sve smo ga poslušali, izgibosmo po palubi.

Trajalo je pola sata. Ej!

Kad smo konačno stigli na odredište, prvo sme se isповраćali od morske bolesti, jedno 20 minuta i konačno počeli da pecamo. Puni elana.....

Nismo bog zna šta upecali, Markos nekoliko manjih komada.

Povratak je bio bolji.

Stignemo kući, odahnemo.
Za večerom pita Markos, hoćete sutra opet sa mnom.
??
Opet?
Na pecanje??
- Hoćemo!

Da mi je neko ovo rekao, rekao bih mu da priča gluposti.
Jok. Mi hoćemo opet na pecanje.
Ovo ti je Sunder Bob scenario.
Predpostavljam, sramota nas da priznamo da smo se prestravili i namučili.
Idemo pa šta bude.

Srećom, jer:
Jutro, sledeći dan, sve isto, prelazimo greben, crni talasi.....
A nas dvojica....ništa.
Stojimo na palubi, pušimo i ćaskamo sa Markosom.
Ja iz obesti, pentram se okolo op ogradi, po ivici, na pramac, pozadi, kao majmun.
Kao da sam baš na tom čamcu rođen!

Eto.
Da nisam probao, ceo život bih zazirao od talasa.

Kultura druženja kod Kineza, širom Azije, pa također i ovde je da se bar jednom nedeljno okupe, vide, druže i naravno, sve to uz dobru klopku. Tako uobičajeno. I to je obično nedeljom. Svake nedelje. Za doručak ili ručak, kako kome vreme odgovara.

Svi restorani su puni od ranog jutra, ispred, kolone mladih čeka za mesto, na oslobodjeni sto, časkaju, smeju se glasno, svi se znaju i svi su braća i sestre a po neki se i ... gledaju, ha, ha, ha! Kakva lepota!

Tako im zavidim. Svaki put kad tamo prođem. Kakav divan svet!

A hrana je zaista priča za sebe. Ukusno, lako i srećno.

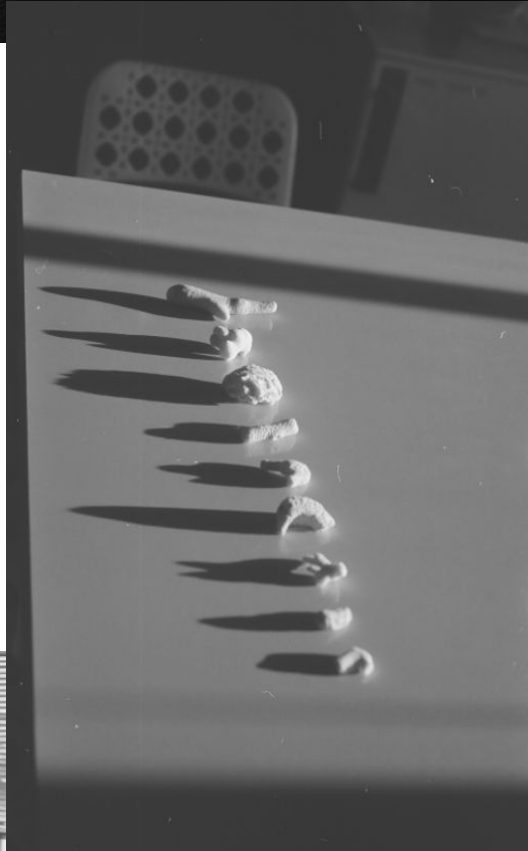
El Diablo mudrosti: Kad si mlad i crno bele su ti dobre!

Moj biser Gaga i njeni radovi:

Gore, Objekti na Skarboru.

Sledeća strana: Dingo pano i kolekcija korala starih 380 miliona godina.

11 Svakodnevnica

Zna se, rodni kraj je najbolji kraj na svetu, još ako ti taj kraj nije u Africi, Filipinima, Tajlandu ili još po negde, ništa bolje nema. Tako i ovde. Ko je ovde rođen ne bi trebao da traži hleba preko pogače, zeleniju travu iza ograde.....za sada.

Svet je ležeran, odrpan, jednostavan, ne halapljiv, polugo, u papučama, kao nekada onih 50-ih kod kuće.

Onaj stari: Ovde čak i čistači govore engleski.....

Englesko zlo se još nije nametalo življu. Bilo je dovoljno svega ali ne previše svačega. I oni bogatuni su još uvek bili na zemlji, obični. Čak i onaj katastrofalni i bezuspešni pokušaj da spale Vijetnam je nekako pao u zaborav. Naravno, taj se zločin i dan danas slavi kao "narodno oslobodilački rat za slobodu", kao i mnoge druge devijantne pojave.

Svet tamo ima izvesne navike koje nisu imale mnogo zajedničkog sa životnim navikama u takozvanom razvijenom svetu monstruma sa severnog dela planete.

U ovom mom "Malom Trsteniku" sve je bilo lako.

Mogao sam da kupim moju prvu bombu za male pare, i da se sa njom vozim svuda okolo a da me niko ne zaustavi i izbacim iz saobraćaja zbog neverovatnog dima što me prati od pozadi kao da vozim lokomotivu. Bilo je i puno otpada, moje omiljena mesta još iz detinjstva, prave male pećine sa blagom. Vrlo zanimljiva nalazišta, ne kao onaj krš koji bi se mogao očekivati.

Puno bendova, pabova, amaterskih svirki, bez pedigree, lako se da skupiti po koji muzičar i sklepa bend za zabavu ili za kintu ako ustreba. Bioskopa svuda, dobro, ima nekoliko starinskih sala poput našeg biskopa Evrope ili onog Takova, obično locirani u onim boljim i bogatijim krajevima grada, valjda tu gde je sve to počelo pre 100 godina. Tu se često prikazuju evropski i drugi ne-američki filmovi, znači, bolji filmovi. I publika je drugačija, uglavnom civilizovan, obrazovan svet. Prava atmosfera za ljubitelje filma.

Verujem da je sve malo teže tamo u onim popularnim i velikim metropolama na istočnoj obali ali na ovom divljem zapadu, sve je lako. Moj privatni osećaj je uvek bio kao da živimo između ureda i plaže.

Da. Markantni momenti su odlazak na posao ujutru, nezaboravno vreme ručka, vratim se oko 4 ili 5, uskačemo u papuče i gaće i svi juriš na more! Oooo.... Kakav lep vidik, dušu odmara.

Nasuprot plažama na Zlatnoj Obali ili Sidneju, ovde nema onih nafrakanih i namazanih goveda od "dama" sa podvaljcima svuda okolo, jok. Kao što reko, ovde baš i nema mnogo naroda na plažama, nije moderno osim mladeži koja voli jezdenje na talasima. Sve je normalno pa i posetioci.

Odlazak na plažu je možda povezan sa promenjene klime. Valjda. Mnogo mi se nije svidao ovaj lokalni raspored vremena. Radi se od 8, a uzelo mi je vremena dok ih nisam naučio da rade od 6. Pa tako, odem ujutru, vratim se popodne, ..ej! A samopre nekoliko nedelja je bilo, odem ujutru, vratim se ujutru pa u život.....Socijalizam bato!

Nije mi ta promena klime legla odmah. Mnogo toplo za mene. Po prirodi volim zimu, sneg, led, minus 40.

Radno vreme

Glavna delatnost u Zapadnoj Australiji je eksploatacija prirodnih sirovina; ruda, nafta, gas. Sve se oko toga vrti. Ostale delatnosti su uglavnom sitna prateća industrija i infrastruktura..

Sitna, prateća industrija raštrkana po celom Pertu. Trude se i preživljavaju nekako. Tu radi sitna riba ali nije im loše. Osim kada naidje jedna od onih oscilacija u svetskoj ekonomiji što uzrokuje porast nezaposlenosti i sve nedaće koje idu uz to.

Oni što rade u velikim kompanijama što sisaju prirodna bogatsva i ne primete to baš. Šta je to?

Pa ako si u tom sektoru i ako znaš šta radiš, *La vita e bela!*

Za mene, odlazak na posao je bio najbolji deo dana. Onog ozbiljnog dela dana. Sa osmehom na licu. Jedva čekam. Možda da zvuči lažno, ili razmetljivo, sve jedno, ali to nije namera.

Volim svoj posao, radim ono što sam odabrao u životu da radim, od malena. Brz sam, “sve znam” i ako je posao interesantan, to je ono pravo.

A desilo se da je posao izuzetno interesantan. Polje inženjeringa gde novotarijama nema kraja.

Radio sam na mnogo različitih projekata. Nikad jedno te isto. Svaki projekt, nešto novo, nova iskustva, novi susreti, sredina, lokacija.

Posle par godina u onoj manjoj firmi našao sam se u u nafta-gas industriji. Platforme i rafinerije. Dizajn, instalacije, održavanje, hazard, obuka, kako koji projekat. Izuzetno širok opseg rada.

Karijera, u onom smislu, da postanem i budem viđeniji budža, me nije nikada interesovala. Dosadno.

Inženjering, to je moj posao i znam šta hoću. Moj dan je uvek ispunjen, hepi, praznik.

To ne znači da nije bilo stresnih dana, dugih sati, pritiska, nerviranja, bla, bla, bla. Retko ali, od svačeg po malo. Uglavnom kada je trebalo ispravljati nečije brljotine.

Najbitnije, odlazak na posao je nagrada a ne kazna. Mnogi se ne bi složili sa tim. Imao sam kolege koje to rade zbog para. Samo zbog para. Poznata osobina mnogih radnika.

Radna disciplina, odnosi, kultura, ma....nemoraš ni da pričaš ako nećeš. Drugi pozitivan faktor je akcenat na timski rad. Vrlo važno za uspeh posla. U to se brzo uveriš. Ponašanje? Niko ne viče, niko ne psuje, niko ne reži ili gleda popreko, svi pričaju običnim glasom bez gorčine, cinizma, sarkazma, niko nikoga ne optužuje za nešto.....

Uzme malo vremena da se navikneš na tu normalu, onda, vidi stvarno! Pa to je moguće!

Setim se nekih “organizacija” gde svi dolaze na posao nadrkani i mračni i puni crnih misli, čupanje daske na direktora, otimanja oko prostora, ujedanja, pogdrnih imena kolegama itd, itd, nezamislivo!

Setim se i nekih upravnih organa, korumpiranih, tupih, prljavih i beskrupuloznih koji ljudima otimaju kuće i imanja, ometaju red i mir, pljačkaju, prodaju sopstvenu zemlju strancima, pljuju sopstvenu istoriju, šta još “novo” mogu da kažem.

Sa te tačke gledišta, odmorio sam se, konačno.

Takodjer, one seljačke navike iz srednjeg veka u vezi oslovljavanja, njet!
Onih ljigave reči kao gospodin, gospodja, dama .nema. To se prvog dana stavlja do znanja da smo svi mi na TI. Kurtoazno oslovljavanje je samo u pisanoj komunikaciji gore iznad nas, tamo gde se radi o velikim parama i gde je neposrednost i familijarnost opasna. Ono važno, takodjer, ovde se ljudima veruje.
Baš kao kod kuće, zar ne?

Projekti su vrlo kompleksni, masivni, iziskuju ozbiljan pristup, komunikaciju sa timom, proizvođačima i snabdevačima opreme, klijentom, kontraktorima, nabavkom, hazardima, instalacijom, testiranjem i prijemom postrojenja, sve u skladu sa precizno definisanim standardima, tehničkim i legalnim, plus, plus, plus. I ako nisi u zavadi sa ekipom, sve klacka uz obavezno pivo petkom popodne.

Kako, kada i koliko puta ćeš da ideš vanka na kafu ili nekom drugom potrebom, banka, eps, lekar, je do tebe. Niko ne pravi pitanje sve dok završavaš tvoj deo posla po planu. Mir i tišina.

Ljudi greše, ponekada projekat kasni, kvalitet zataji, popravke, ipak, niko ne krivi nikoga, ni dole niti gore, sve se to ispravi, projekat završi i svi mi i dalje idemo petkom posle posla na pivo.
Kako da ne budeš hepi.

Odnos prema potrebama i troškovima je takodjer osetno drugačiji, mali versus veliki. Kod velikih igrača ako ti nešto treba, pitaš.

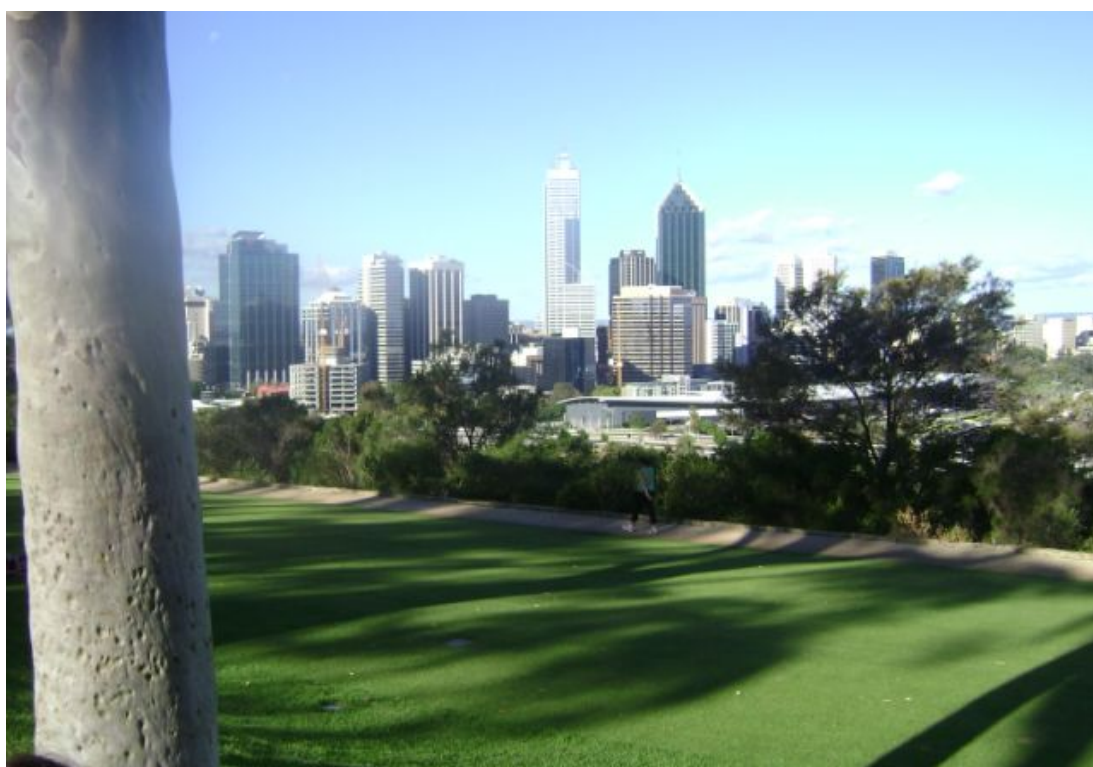

Pogled iz mog ureda u QV1 na ulicu Svetog Đorđa (St. Georges Tce.). Glavna ulica, oko 2.5 km duga. Skoro 80% velikih biznisa je locirano u zgradama duž ove ulice. Selidbe su uobičajene, od projekta do projekta.

Montara FPSO, Timorsko

Pogled iz Kings Parka na siti i Svon reku. Reka je mala ali to što se vidi je plitka ali široka (nekada) dolina preplavljena morskom vodom; okean je nekih dvadeset

